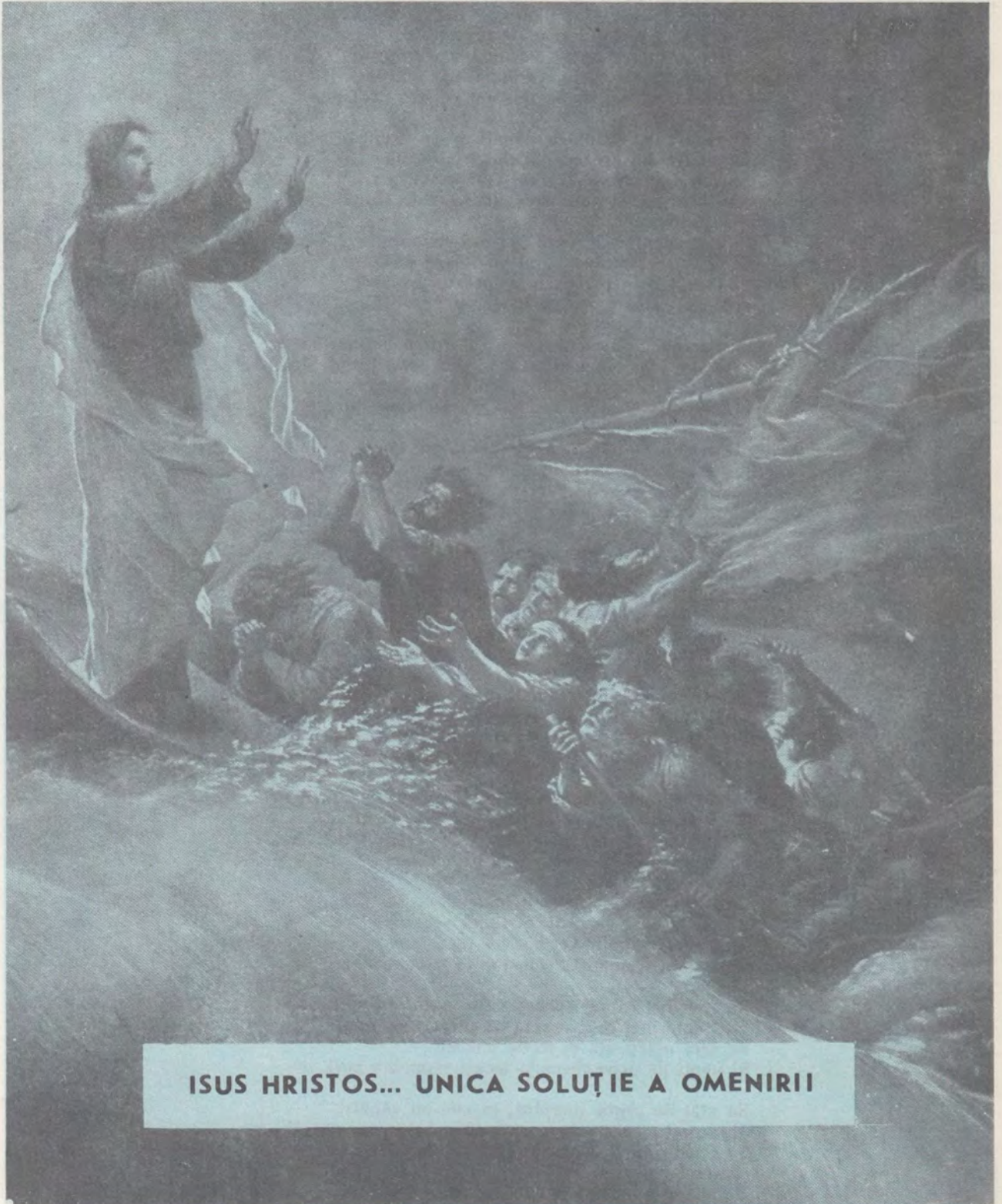

APR 91

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ISUS HRISTOS... UNICA SOLUȚIE A OMENIRII

Ștergarul

La cina cea de taină, în camera de sus
Înconjurat de-apostoli, s-a așezat Isus;
Se revărsa din sfeșnic o galbenă lumină
Pe azimile calde, pe Mielul fără vină...

Era plăcut prilejul și toate pregătite,
Dar vai, uitase gazda o slugă a trimite,
Un rob sau o copilă, ca după-a vremii lege
Cureaua de la glezne, pe rînd să le-o dezlege,

Și să le-aline talpa de colbul de pe drum...
Acum cei doisprezece, stielnici oarecum,
Se întrebau în cuget cum vor șede la rugă?
Sau cine își va pune ștergarul cel de slugă?

O, iată cum se-ncruntă privind cu tulburare,
Cînd vasele cu apă, cînd praful pe picioare...
Și Duhul îi întreabă cu șoapta lui ușoară:
«N-ai vrea să-ți pui tu Petre, ștergarul, astă seară?...

«Chiar eu?... Nu șade bine, eu sînt doar mai bătrîn;
«Dar tu? Tu, cel mai tînăr?... Eu, stau lingă Stăpîn!
«Dar tu? întreabă Duhul acuma pe Andrei,
«Chiar eu? Nu-s eu codașul, la Domnul între ei.

«Dar tu, că doar ții punga? Eu, am făcut de-ajuns
Am cumpărat merinde și mielul l-am străpuns...
«Tu Toma, nu vrei oare să fii tu cel ce spală?
«Sînt trist, se luptă-n mine o umbră de-ndoială!...

«Dar tu Matei, tu Filip? Dar tu Tadeu, dar tu?
În fiecare cuget răspunsul a fost: NU»...
Atunci, lăsîndu-și brîul și haina-ntr-un ungher,
S-a ridicat Stăpînul, cel coborît din cer,
Înfășurînd ștergarul se aplecă ușor
Să-și spele ucenicii, ca rob al tuturor...

De-atunci, pe apa vremii, atîția ani s-au dus.
Și-acum, a cîta oară se-așează iar Isus
Prin Duhul să întrebe pe cei ce-L înconjoară:
«Nu vrei cu mine frate să-ți înfășori ștergarul?

Și azi, sînt mii de treburi, necazul greu se curmă...
Nu vrei, în lumea asta să fii tu cel din urmă?
E bun un vas de cinste, dar trebuie și-un ciob
Nu vrei să fii tu frate, al fraților tăi rob?

Sînt răni neîngrijite, sînt mucuri ce se sting
Batiste-n care lacrimi, în taină se preling,
Sînt văduve bolnave, bătrîni fără putere,
Sînt oameni singurateci, dorînd o mîngîiere,

Sînt prunci rămași acasă cu-o mamă în spital,
Sînt suferinzi ce-așteaptă al cerului semnal,
Se cere osteneală și jertfe uneori,
Și nopți de priveghere și iarăși muncă-n zori,

Să stai de veghe noaptea, la cîte-un căpătîi,
Să-ntorci cu greu bolnavul, să rabzi și să mîngîi,
Să-l scoți apoi la soare și să-i alini amarul
Nu vrei cu mine frate să-ți înfășori ștergarul?

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 4/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:

D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu, L. Forray.

Colaboratori:

Niculescu Teodor, Danci Petrică, A. Timiș, B. Roșca, I. Bi-diuc, I. Huțanu, G. Deac, A. Engelhardt, E. Niculescu și V. Peicu.

● Ștergarul	Cop. 2
● Cuvîntul președintelui	1
● Seceriș '90	2
● De ce a fost nevoie de Golgota	3
● Pentru slava lui Dumnezeu	4
● Actul umilitei	6
● Cu Isus ce să fac	7
● Asociația națională	9
● Mesaj final	10
● În amintirea Mea	11
● Pagini inedite	12
● Sfîrșit de cale	15
● Doamne, te rog	16
● În memoriam	Cop. 3
● Vorbirea aceasta	Cop. 4

Editura

CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

TIPARUL și P. ARTA GRAFICĂ

Cuvîntul președintelui

Ne găsim încă în plin efort de evanghelizare. Încet-încet, începem să gîndim și să acționăm în sensul Misiunii globale a Bisericii lui Dumnezeu, care înseamnă Evanghelia în toată lumea în această generație.

Mulți dintre dumneavoastră sînteți angajați plenar în această misiune, căci predicarea Evangheliei veșnice înseamnă misiune, nu doar o lozincă. Dar mai sînt mulți alții dintre dumneavoastră care încă nu s-au dezmeticit și nu s-au desprins din tiparele trecutului. Poate că așteaptă să fie lu-ați de mîna și porniți la lucru. Dar dacă nu se va întîmpla așa ceva?

Timpul primăverii este timpul semănăturii. Toți știm lucrul acesta și ne comportăm ca atare. Ogoarele și farinile așteaptă să fie semănate, iar noi nu întîrziem cu aceasta. Dar oare semănatul spiritual nu este supus celorlași legi?

Doresc să vă aduc aminte că tot ce facem trebuie să fie pătruns de simțul sfințeniei și al respectului pentru cele sfinte. În afară de lucrarea misionară, mai este o altă care are de-a face cu zidirea celor care primesc pe Hristos și devin membri ai trupului Său.

Se observă că în multe din comunitățile noastre este pe cale să slăbească respectul față de tot ce este consacrat Domnului și poartă numele Lui. Obişnuința cu lucrurile sfinte și tratarea lor ca și a celor profane constituie o primejdie care paște pe oricine. În acest sens, sfîntul apostol Pavel, vorbind despre privilegiile pe care le avem noi față de cei dinaintea noastră, spunea: «Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței, nici de glasul care vorbea... Ci v-ați apropiat de Muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul cerească, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor înfii născuți de Dumnezeu, Judecătorul tuturor... de Isus, Mijlocitorul Legămîntului și de singele stropirii...» (Evr. 12, 18—24).

În adevăr, noi, cei din ultima generație, ne-am apropiat mai mult decît toți cei dinaintea noastră de realitățile veșnice, care, chiar dacă pentru prezent nu izbesc privirile, pentru aceasta nu sînt mai puțin de temut decît cele care se văd. Înaintea acestor realități, oricum le-am percepe, porunca divină este: «Scoate-ți încălțămintele din picioare!» Acesta era gestul de respect profund în timpurile biblice.

Clipele sfinte ale Sabatului, locașul de închinare, zecimea și darurile, toate exercițiile spirituale, Cuvîntul scris și cel vorbit de la amvon, toate acestea și altele au pe ele pecetea «sfințit Domnului», pus deoparte pentru un scop deosebit. Și ceea ce Dumnezeu a pus deoparte, omul este legat să trateze astfel.

Istoria biblică oferă un spațiu destul de mare pentru a ne educa în sensul acesta și a ne feri de greșeli grave. Nadab și Abihu, Hofni și Fineas, Acan, Uza, Anania și Safira sînt suficiente avertizări pentru cei ispitii să trateze cu ușurătate însărcinările sfinte sau darurile Domnului.

Inspirația ne amintește că «pentru sufletul credincios și umilit, casa lui Dumnezeu de pe pămînt este poarta cerului». Mai este acest lucru adevărat pentru tine și pentru mine? Ce atitudine dau pe față la poarta cerului? «Cînd credincioșii intră în locașul de închinare, trebuie să pășească cu demnitate... Vorbe de rînd, șoptiri și risete nu trebuie îngăduite în Casa lui Dumnezeu, nici înainte, nici după serviciul divin... Trebuie să-și aducă aminte că trimiși ai Cerului se află acolo... Casa de rugăciune trebuie considerată cu un respect sfînt... Părinților, faceți ca în mintea copiilor voștri creștinismul să apară ca ceva înalt... învățați-i să aibă cel mai mare respect pentru casa lui Dumnezeu... Aproape toți au nevoie să fie învățați cum să se poarte în casa lui Dumnezeu... Spiritul delicat și susceptibil al tineretului prețuiește lucrarea servilor lui Dumnezeu după felul în care părinții tratează aceste lucruri».

Am spicuit doar cîteva sublinieri

**IUBITĂ
FAMILIE ADVENTĂ**

din Mărturii pentru comunitate. vol. 1, pag. 170—181, ediție concisă, pentru a ne opri gândurile și atenția asupra lor. Dacă dorim să vedem o re-deșteptare și o reformă în rîndurile noastre, aceasta cuprinde și reeducarea spiritului de respect pentru ceea ce aparține slujirii sfinte în biserică.

Ceea ce deosebește pe om de animal este respectul sfînt. Cînd acesta începe să slăbească, aceasta înseamnă decădere spirituală și morală. În ambianța lucrurilor puse deoparte pentru slujirea lui Dumnezeu și închinare, «apropie-te mai bine să ascuți» Ecl. 5,1 p.p.

Totdeauna am fost impresionat cînd am revăzut capitoul 6 din cartea lui Isaia: «Am văzut pe Domnul stînd pe un scaun de domnie foarte înalt...». «Atunci am zis: Vai de mine! Sînt pierdut... căci am văzut cu ochii mei pe împăratul, Domnul oștirilor» (v. 1. 5). Sau cînd am stat alături de Iacov lîngă scara cerească rostind tremurînd cuvintele: «Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut».

Am predicat și am ascultat predici în care s-a spus că înainte de revenirea Domnului trebuie să aibă loc o re-deșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

Temere de Dumnezeu adevărată... cîtă nevoie am de aceasta în viața mea. Aștept să văd pe frații și surorile mele făcînd această experiență! Mă rog ca biserica întreagă să fie cuprinsă de această trezire. Judec pe aceia care nu dau pe față acest lucru. Dar uit că trezirea, re-deșteptarea trebuie să înceapă cu mine, cu casa mea, cu lucrarea mea... «dintre care cel dintîi sînt eu».

Nu crezi că și tu poți spune la fel? Nu ai și tu aceleași simțăminte? Nu te frămîntă aceași preocupare?

Să ne unim în rugăciune stăruitoare și în eforturi hotărîte ca în timp ce trimitem altora solia: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă», să trecem prin experiența re-deșteptării adevăratei temeri de Dumnezeu în viața noastră. «Căci ne-am apropiat de... Ierusalimul ceresc,... de Dumnezeu, Judecătorul tuturor,... de Isus, Mijlocitorul legămîntului celui nou... și aceasta cu temere de Dumnezeu adevărată.

Vă scrie fratele vostru în Hristos,

Nelu Dumitrescu

— A judeca omul... nimic mai ușor. A-l înțelege, înfînit mai greu.

— Paradox... Să-ți fie frică de curajul tău.

— Secretul succesului: să știi să pierzi cu demnitate și să cîștigi cu moderație.

Seceriș '90

Rod bogat districtul Plosca

O sută de suflete s-au alăturat prin botez familiei advente, suflete doritoare să guste tot mai mult bunătatea DOMNULUI, să-l cunoască iubirea, să-l descopere frumusețea, pentru a deveni părtașe de slavă divină.

Lăudînd și mulțumindu-l Tatălui ceresc pentru aceasta, Îl rugăm totodată să aprindă în noi dorința de a deveni vestitorii celei mai frumoase invitații auzite vreodată:

«Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani!» (Is. 55, 1 p.p.).

«Și celui ce îi este sete, să vină: cine vrea, să ia apa vieții fără plată!» (Apoc. 22, 17).

Pastor, Radu Ioan

Ștergarul

urmare din cop. a II-a

Chiar eu? Nu-mi șade bine, eu sînt doar mai bătrîn;
Chiar eu? eu sînt prea tînăr, și stau lîngă Stăpîn;
Chiar eu? eu nu am vreme; eu am făcut de-ajuns;
Chiar eu, chiar eu? același, și-același trist răspuns.

Și-atunci lăsînd să-I cadă cununa Lui și haina,
Iubirea fără margini trăindu-și iarăși taina,
Încet, a cita oară, S-a ridicat Isus
Și plin de-atîtea gînduri, ștergarul iar și-a pus.

Așa cum o mlădiță se-ndoaie lîngă trunchi,
Stăpînul omenirii se-apleacă în genunchi;
La jugul fără slavă, Isus din noi se-njugă,
El, Împăratul lumii, din nou e rob și slugă.

Veniți leproșii lumii, murdari de-a ei țărînă
Isus vă spală iarăși cu propria Lui mină.
Veniți voi ce-n păcate, nădejdea vi se frînge,
Isus vă spală iarăși cu propriul Său singel...

Voi frați, goniți mindria, visările și somnul,
Și luați cu drag ștergarul, alătura de Domnul,
Dar să nu uitate cuvîntul ce nu moare:
Acel ce-i rob acuma, în cer, e CEL MAI MARE!

M. Costin

Dar El i-a spus pilda aceasta: «Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce după cea pierdută, până când o găsește [Luca 15, 3-4]».

Ceea ce face păstorul este o reacție la o nevoie. Este răspunsul său la strigătul oii pierdute. Nenorocirea oii îl provoacă pe păstor să facă acest gest de sacrificiu. Și dragostea nu poate rămâne nepăsătoare.

Golgota este un răspuns. O mână a fost întinsă ca răspuns la strigătele de ajutor din fundul prăpastiei. Starea nenorocită a omului, nemernicia unei ființe corupte de păcat, zbaterea ei în bezna suferinței au fost acest strigăt. Și Cerul s-a pus în mișcare, a pornit în căutarea omului pierdut. David povestește: «Mi puseseam nădejdea în Domnul, și El s-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieririi, din fundul mocirlei...» [Ps. 40, 1-2].

Starea din fundul mocirlei necesită o intervenție. Mocirila nu este mediul natural, originar al celui căzut în ea. Nu este element de viață, ci de moarte. Ca și păcatul, ale cărui consecințe îngrozesc, inspiră teamă și repulsie. Moartea, suferința au fost totdeauna un corp străin în conștiința omenirii, de care ar fi vrut să scape. Istoria, în toată întinderea ei, este marcată de acest efort constant al omului de a combate durerea și moartea. Evident, fără succes. Dimpotrivă. Căci forța mușchilor te afundă și mai mult în mociră, cu cât te zbați mai tare. Este nevoie de un ajutor de dinafara prăpastiei.

O altă explicație a încercărilor nereușite este și sensul greșit în care acționează omul. Cu tratament simptomatic, nu se vindecă boala. Trebuie eliminată cauza. Or, în contrast cu consecințele sale, păcatul este dulce. Are rădăcini adânci în fire, este însăși firea noastră decăzută. «Poate oare etiopianul să-și schimbe culoarea pielii!» se întrebau deja în vechime despre posibilitatea de a deveni altceva decât ceea ce ești. Strădaniile sterile dovedesc că avem nevoie de ajutor de intervenția lui Dumnezeu.

Ea se cheamă Golgota. Prima venire a Fiului lui Dumnezeu în lumea păcatului este un drum de resemnare și suferință, care culminează cu Golgota.

De ce a fost nevoie tocmai de această soluție? Nu ne-ar fi putut ajuta Dumnezeu și alfel, fără jertfa Fiului Său? Întrebarea ne obligă să abordăm două aspecte legate de jertfa Mântuitorului: cauza și scopul acestei jertfe.

Cauza este păcatul, despărțirea omului de Dumnezeu. O falsă independență, care în realitate înseamnă cea mai cruntă robie și în final moarte. Forma concretă a păcatului este totdeauna călcarea unei legi divine. Legea este voința unei autorități. Unde nu există lege, delictul este imposibil. Nu ne putem opune unei voințe neexprimate. Dar conflictul dintre voința noastră și voința lui Dumnezeu este moarte, fiindcă înseamnă însăși izgonirea Vieții din noi. Exilul lui Dumnezeu din inima noastră și instalarea eului pe tron.

Recucerirea inimii nu se putea face decât numai cu mijloacele iubirii, a cărei cea mai convingătoare dovadă este JERTFA. Cum El însuși spunea: «Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi» [Ioan 15,13]. Dar

continuare pe pag. 5

De ce a fost nevoie de Golgota?

Sintem întrebați? Răspundem!

Sfânta Scriptură este singurul document valabil după care adevăratul creștin trebuie să se conducă spre a împlini voia lui Dumnezeu, așa cum scrie marele apostol Pavel în 2 Tim. 3,16—17: «Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună». Ea este Cartea care ne dă răspuns la toate întrebările, nedumeririle și problemele noastre spirituale și vremelnice. Pentru acest motiv sintem datorți a o studia cu multă rugăciune, rivnă și atenție, spre a nu ne număra printre cei cărora Isus le zice: «Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu» (Mat. 22,29).

În revista Curierul Adventist nr. 2/1991 este scris articolul NIMENI SA NU VĂ MAI JUDECE, în care este redată explicația textului din Colos. 2,16, iar spre sfârșitul acestui articol, este pusă întrebarea: De ce atunci apostolul Pavel scrie în 1 Cor. 10,25 că se poate mânca tot ce se vinde pe piață; la Romani 14,14 că nimic nu este necurat în sine; la Tit 1,15 că totul este curat pentru cei curați, și mai ales în 1 Timotei 4,4 unde zice că orice făptură este bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumire? Și, la acestea mai putem adăuga cuvintele lui Isus din Matei 15,11; Marcu 7,19 și relatarea evanghelistului Luca din Fapt. Ap. 10,9—15. Toate aceste texte sint argumentele creștinilor pe care le folosesc în susținerea că Pavel, apostolul neamurilor, a desființat legea sanitară din Leviticul 11.

Restuind explicația textului din Coloseni 2, 16, ne reamintim că la Muntele Sinai, Bunul Dumnezeu a reînprospătat în scris Legile Sale, Legi care fuseseră păstrate de fiii lui Dumnezeu până la Avraam timp de 2 000 de ani și apoi evreei, după el până în Egipt, aceștia trăind printre păgini, au pierdut acolo adevărata noțiune pentru păzirea acestor Legi.

Ne reamintim de asemenea că Dumnezeu a scris cu degetul Lui cele 10 porunci pe două table de piatră (Deut. 10, 1—5), care au fost puse în Chivot, iar Moise a scris într-o carte legea jertfelor sau ceremonială cu toate sărbătorile legate de slujbele de la cort, lege supranumită și UMBRA și pe lângă acestea, a mai scris și legea sanitară din Leviticul 11. Cartea aceasta a legii scrisă de Moise a fost pusă afară din Chivot (Deut. 31, 24—26).

Deși reamintim că legea sanitară nu făcea parte din UMBRA (Evr. 8,5, 10,1), creștinii în general susțin că Isus și Pavel au desființat-o în noua dispensațiune, creștinul putând mânca și bea orice după plăcere, pentru că toate aceste legi au fost scrise de Moise la Muntele Sinai, legi care au privit numai pe evrei.

În acest caz, se naște o logică întrebare: Cine a făcut clasificarea animalelor curate și necurate; cînd și de ce?

Dacă studiem cu atenție Sfintele Scripturi, constatăm că Dumnezeu a creat în ziua a șasea «fiarele pămîntului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate tîrtoarele pămîntului după soiul lor» (Gen. 1, 24—25).

Este îndeobște știut că expresia de «vite» reprezintă numai animalele cornute și care se hrănesc exclusiv cu iarbă. Dicționarul limbii române scrie că vitele

mari sint: boul, vaca, bivolul, bivolița, iar vite mici sint: berbecul, oaia, țapul, capra. Pe acestea Sfânta Scriptură le numește animale curate, în contrast cu fiarele pămîntului și tîrtoarele pămîntului, care sint numite animale necurate (Gen. 1, 24—25; Leviticul 11, 1—47).

«Deci, fie că mincați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu»

1 Cor. 10,31.

Cînd Dumnezeu a creat pe om, pe lângă porunca de a lucra grădina și de a o păzi de cel rău, i-a stabilit și hrana pe care trebuia s-o mănince: «Iată că v-am dat orice iarbă care face sămînță și care este pe fața pămîntului și orice pom care are în el rod cu sămînță; aceasta să fie hrana voastră» (Gen. 1,29).

Din acest text reiese clar că primii părinți au fost vegetarieni și la fel și urmașii lor timp de 1656 de ani pînă la Potop.

Dacă antediluvienii n-au mîncat nici un fel de carne, nici chiar curată, de ce a fost necesar ca Dumnezeu chiar de la Creațiune să stabilească vitele ca fiind animale curate, față de fiare și tîrtoare ca animale necurate?

În articolul «Nimeni să nu vă mai judece», este scris că din cauza păcatului lui Adam, Dumnezeu a înființat legea jertfelor, sacrificînd chiar atunci un miel nevinovat în locul lui, miel care simboliza pe Fiul lui Dumnezeu. Timp de patru mii de ani «fiii lui Dumnezeu» care n-au fost evrei, și evreei după aceștia, au adus jertfe de animale curate pentru iertarea păcatelor lor, pînă la moartea lui Isus.

Ori Sfintele Scripturi ne precizează că toate aceste jertfe au fost aduse potrivit poruncii lui Dumnezeu, numai din animale curate, din vite. Și de ce aceasta? Pentru că orice vită, mare sau mică, atunci cînd este sacrificată, nu face nici cel mai mic zgomot, nu se împotrivesc, preînchipuind astfel pe Fiul lui Dumnezeu, așa cum profetul Isaia văzuse cu cca 800 de ani înainte, pe adevăratul Miel de jertfă pe care-L descrie în cap. 53,7: «Cînd a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura».

Și acum se pune întrebarea: Putea vreuna din fiarele pămîntului, între care intră și porcul, să preînchipuie fidel pe Fiul lui Dumnezeu? Este bine știut că atunci cînd porcul este tăiat, un sat întreg aude gălăgia și protestul pe care îl face.

«Cel ce vă scrie aceste cuvinte s-a născut ortodox. Tata era episcop la biserică. Părinții mei au venit la credință cînd aveam vreo 12 ani. Eu însă n-am mîncat niciodată porc, pentru că mama, după ce m-a născut, a văzut într-o zi o scroafă cum mânca un cîine mort, intrat în putrefacție și de atunci, numai cînd vedea carne de porc i se făcea rău, și l-a rugat pe tata să nu mai crească sau să mai aducă în casă așa ceva...»

Iată motivul pentru care animalele au trebuit să fie clasificate încă de la început.

După anul 1656 de la Creațiune, deci după Potop, Noe, și familia sa au ieșit din corabie împreună cu toate viețuitoarele, și a zidit un altar. Pe el a adus jertfe «din toate dobitoacele curate și din toate

„Pentru
slava
lui
Dumnezeu!”

păsările curate. Și Domnul a mirosit un miros plăcut» (Gen. 8, 20—21).

Întrebarea este: Dacă Noe a jertfit boul, berbecul și țapul, cum s-au mai înmulțit aceste vite dacă au fost desperechiate? Și, dacă după Potop ei au primit deslegarea să mănince carne, pentru că toată vegetația era distrusă de Potop, cum mai sint atâtea vite pe pământ dacă Noe și familia sa au mîncat vaca, oaia și capra care rămăsese de la jertfă?

Scripturile ne clarifică problema aceasta și toți creștinii sint datori să ia seama la ea. După 120 de ani de har, Noe primește porunca de la Dumnezeu să intre în corabie și să ia cu el, nu cite o pereche din animalele curate, ci cite șapte perechi (Gen. 7, 2—3). Acestea se găseau în curtea sa, dar erau folosite numai pentru jertfele aduse de el pentru familia sa, așa cum procedaseră toți patriarhii și fiii lui Dumnezeu pînă la Noe, timp în care n-au existat evrei.

Din aceste șapte perechi de animale curate, ei trebuiau să aducă jertfe, de aici înainte să mănince, și restul să se înmulțească.

Dintre animalele curate, fiarele și tiritoarele pămîntului, Dumnezeu a trimis în corabie numai cite o pereche (Gen. 7,2), venite de prin păduri, cimpii și dealuri, și printre care se găsea și porc. De remarcă este că dacă Noe, care nu era evreu, ar fi mîncat cu familia sa un astfel de animal, astăzi n-ar mai exista această specie.

Mulți pun întrebarea: Atunci de ce a fost creat? La această întrebare Scriptura ne răspunde clar că ele sint socotite «fiarele și tiritoarele pămîntului», deci pentru împodobirea acestuia. Pe lingă acesta Dumnezeu a creat și lei și tigri, pantere, leopardzi, hiene, porci mistreți, urși, cai, măgari, tiritoare de tot felul, etc. etc! Trebuie să le mîncăm pe toate pentru că există? Nu este mai puțin adevărat că pe unele din acestea, omul le-a domesticit și le mîncă, și în plus, tot ce vinează — și fac acest lucru chiar și creștinii care se pretind a se conduce după Sfintele Scripturi și care nădăjduiesc să moștenească Cerul.

De ce a fost nevoie de Golgota

urmăre din pag. 3

Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața Sa pentru noi «atunci, cînd noi eram încă vrăjmași» (Rom. 5,10). Venind să suporte consecințele păcatului în locul nostru, în contrast descoperim toată răutatea inimii noastre. Căci atunci cînd s-a găsit în Univers o mină care poate și vrea să ne ajute, care s-a întins pînă la noi ca să ne scoată din groapa pieirii, răspunsul nostru, greu de înțeles, a fost un piron pe care l-am bătut în această mină. Greu de înțeles, datorită paradoxului pe care numai păcatul îl poate naște. Căci în același timp, plîngeam pentru vindecarea pe care singură, această mină o poate da.

La Golgota, descoperim cît de mult a fost afectat sufletul omenesc de efectele distrugătoare ale păcatului, cît de bolnavi sintem și tot acolo ni se deschide singurul izvor al vindecării. Acesta a fost scopul urmărit de Cer.

L. Forray

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, dorim ca revista «Curierul Adventist» organul oficial al Bisericii Adventiste din România, să ajungă la timp în casele dvs., în ciuda multiplelor greutăți, cărora trebuie să le facem față.

Dorim ca, realmente, Curierul Adventist, să fie revista bisericii și comunităților noastre. De aceea ne adresăm tuturor membrilor bisericii noastre, fraților și surorilor noastre, pastorilor și membrilor comitetelor comunităților, să trimită redacției materiale referitoare la evenimentele deosebite ce au loc în viața comunităților, experiențe deosebite, pagini inedite de istorie adventă, etc.

De asemenea, la rubrica «Sintem întrebați, răspundem», adresați problemele ce vă frămîntă și care sint de interes general. Dorim ca revista «Curierul Adventist» să fie cu regularitate prezentă în fiecare cămin creștin. Fiecare cămin creștin un abonat la revista «Curierul Adventist». Fiecare abonat un colaborator al ei.

Redacția vă este recunoscătoare dacă ne veți da sugestii cu privire la ce anume v-ar interesa să găsiți în paginile revistei noastre.

Redacția

După aproximativ 350 de ani de la Potop și 850 de ani înainte ca Moise să ajungă cu poporul evreu la Muntele Sinai, a trăit Avraam care știa de la strămoșii lui, supranumiți «fiii lui Dumnezeu», ce anume animale să aducă jertfă. Cu toate acestea, Dumnezeu îi repetă: «Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani și un berbec de trei ani», deci numai animale curate, pentru jertfă (Gen. 15,9).

Una din puternicile dovezi care nu poate fi contestată este că, cu 500 de ani înainte de Sinai, Avraam a păstrat cu credincioșie legea sanitară, precum și faptul universal cunoscut că musulmanii pînă în ziua de astăzi nu mîncă porc, lege consemnată în CORAN. Și de ce aceasta?

Toți cercetătorii Scripturii știu că Dumnezeu a făgăduit lui Avraam un fiu. La sugestia soției sale Sara, Avraam a avut un fiu născut din Agar, roaba lor, căruia i-au pus numele Ismael. După 14 ani, Sara, soția sa, i-a născut pe Isaac, fiul făgăduinței. Cei doi fii ai lui Avram au fost învățați de micii de tatăl lor să mănince numai din animalele curate, iar urmașii lui Ismael, musulmanii habotnici și ai lui Isaac, evreii habotnici, pînă în

ziua de astăzi păstrează cu strictețe această lege.

De remarcă este faptul că această greșală a lui Avraam l-a costat mult pe el și pe urmașii lui (Gen. 16, 7—16; 21, 8—21). În toate timpurile și pînă în ziua de astăzi, ei s-au luptat și se luptă pentru locurile supranumite sfinte, Ismael pretinzînd că el are toate drepturile de moștenire a averii tatălui lor pentru că este întii născut, iar Isaac cu aceeași pretenție, argumentînd că el este fiul făgăduinței.

O întimplare însemnată din viața lui Avraam ne ilustrează poziția lui față de animalele curate. Cînd Isus a coborît din cer împreună cu doi ingeri pentru Sodoma, la invitația lui Avraam, Ei au intrat în cortul lui. După ce Li s-au spălat picioarele, au fost hrăniți cu «pîine, unt și lapte și cu un vițel tînăr și bun» (Gen. 18, 6—8) pe care-L gătise.

Ieșiți din Egipt și ajuși la Muntele Sinai, Dumnezeu a reeditat în scris evreilor legea sanitară așa cum o găsim în Leviticul 11, 1—47, ea nemăfiînd păstrată și cunoscută de ei în robia egipteană.

C. PETCU

Nici un om al cărui caracter nu este nobil și asemenea lui Hristos, nu poate reprezenta pe Dumnezeu într-o lumină corectă. El poate să predice pe Hristos, dar nu poate să arate ascultătorilor lui că Hristos este un oaspete care locuiește în inima lui.

A crede în Isus înseamnă a-L primi ca Mintuitor al tău, ca model al tău. Toți aceia care iubesc pe Isus trebuie să urmeze exemplul Lui. Trebuie să se lege atît de bine de Isus, precum mlădița este legată de butucul de vie. Ei vor rămîne în Isus, iar Isus va rămîne în ei, fiind astfel implinitori ai Cuvîntului Lui, părtași la natura Lui divină.

Caracterele trebuie schimbate aici. Este absolut necesar să învățăm și să cîntăm aici imnul mintuirii, dacă vrem să cîntăm în ceruri imnul celor răscumpărați.

Avem nevoie de o zilnică reconvertire.

E.G. White

ACTUL UMILINȚEI

Orînduire sacră sau un ritual ceremonial?

Mai este necesar actul umilînței în cadrul orînduirii Sfîntei Cîine? Este el biblic? Poate biserica să renunțe la el?

Pentru a avea un răspuns la aceste întrebări, ne vom îndrepta către Spiritul Profetic, pentru a vedea și înțelege mai bine semnificația și locul actului umilînței în cadrul orînduirii Sfîntei Cîine.

Actul umilînței, o orînduire sacră. «Acum, după ce spălase picioarele ucenicilor Săi, El a zis: Pildă v-am dat, ca să faceți și voi cum v-am făcut Eu. În cuvintele acestora... era de înțeles mai mult decît numai simpla spălare a picioarelor de praful drumului. Hristos instituia acum o slujbă religioasă. Prin acest act al Domnului Hristos, ceremonia aceasta a umilînței a devenit una din rînduiriile consacrate. Ea trebuia să fie prac-

ticată de ucenici, pentru ca să păstreze în minte totdeauna învățătura Lui despre umilînță și slujire. Orînduirea aceasta a fost instituită de Hristos, ca o pregătire pentru Sfînta Cîină... Actul umilînței care vine înainte de Sfînta Cîină, are ca scop să îndepărteze neînțelegerile, să scoată pe om din egoismul lui, să-l coboare de pe picioroangele înălțării de sine, la umilînța inimii, care îl va face să-l slujească pe fratele său». (H.L.L. 638).

«Prin exemplul Domnului și Stăpînului nostru, acest act umil a devenit o orînduire sacră... Această orînduire a spălării picioarelor a fost făcută un serviciu religios... Ea a fost dată ca un test care să dovedească credințioșia copiilor lui Dumnezeu» (Ev 275).

Exemplul Domnului Hristos dat spre a fi urmat de toți credințioșii.

«După ce Domnul nostru a adus la îndeplinire actul umilînței pentru ucenicii Săi, El le-a recomandat să urmeze exemplul Său» (4 T 225).

«Orînduirea spălării picioarelor este o lucrare de slujire.

Aceasta este lecția pe care Domnul dorește ca toți să o învețe și s-o practice... În locul festivalului național pe care poporul iudeu îl ținea, El a instituit un memorial al slujirii în ceremonia spălării picioarelor, și Sfînta Cîină ce trebuie observate de către urmașii Săi din toate timpurile și din toate țările. Aceștia trebuie să repete totdeauna acest act al Domnului Hristos, astfel încît toți să poată vedea chemarea la adevărata slujire, pentru o lucrare neegoistă» (M.S. 43|1897|5B.C.|1139).

«Spălarea picioarelor și participarea la Sfînta Cîină trebuie să fie mai frecvent practicate. Domnul Isus ne-a dat un exemplu și ne-a spus să facem și noi așa cum a făcut El. Mi-a fost arătat că exemplul Său trebuie urmat cît mai exact cu putință» (E.W 116—117).

Se adresează inimii. Această orînduire nu se adresează atît de mult capacității intelectuale a omului, ci inimii sale. Natura sa morală și spirituală are nevoie de ea. Dacă ucenicii Săi n-ar fi avut nevoie de această orînduire, ea n-ar fi fost dată ca fiind ultima orînduire stabilită de Domnul Hristos în legătură cu Sfînta Cîină, ce este de fapt inclusă în actul umilînței, actul sacru al Sfîntei Cîine» (5, B.C. 1139).

Actul umilînței, o testare a inimii. «Domnul Hristos a dat de înțeles ucenicilor că spălarea picioarelor nu îndepărtează, nu curăță păcatele lor, dar prin el inima este testată, este pusă la probă prin actul acesta al umilînței. Dacă inima era curățită, atunci acest act era în totul esențial pentru a da pe față, a descoperi acest lucru» (C.H. 14/iunie 1898/5 BC 1138).

Ilustrează nevoia unei reale umilînțe. «Această orînduire înseamnă foarte mult pentru noi. Dumnezeu dorește ca noi să avem întreaga scenă înaintea noastră și nu numai un singur act al unei curățiri exterioare. Această lecție nu se referă numai la un singur act, El trebuie să descopere marele adevăr că Domnul Hristos este un exemplu de ceea ce noi, prin harul Său, trebuie să fim în relațiile noastre interumane. Ea arată că întreaga viață trebuie să fie o viață de umilă și credincioasă slujire. Orînduirea spălării picioarelor (actul umilînței) este cea mai puternică ilustrație a nevoii unei reale umilînțe» (5 B.C. 1139).

Putem spune în concluzie că actul umilînței este o orînduire în cadrul Sfîntei Cîine, instituită de Domnul Hristos. Este o instituție sacră, destinată a învăța umilînța.

Este un serviciu pregătitor al Sfîntei Cîine și ea trebuie conservată, practică cît mai exact cu putință. El nu trebuie să devină o simplă formă sau ritual. Mai mult, actul umilînței este proba credințioșiei noastre față de Dumnezeu — Cine are urechi de auzit, să audă!

Sintem obișnuiți să-L întrebăm pe Dumnezeu numai atunci când problemele sînt prea mari sau cînd întrebările sînt prea grele.

Această obișnuință este dezavantajoasă și adesea periculoasă. Nu este ceva rău de a apela la Tatăl nostru cînd ceresc atunci cînd situațiile ne depășesc, dimpotrivă este unica cale bună, dar este o pierdere nespuse de mare pe care n-o înțelegem suficient de clar, aceea de a încerca singuri, de a găsi răspunsuri în altă parte, la toate celelalte situații ușoare sau obișnuite ale vieții. Cînd noi încercăm să ne descurcăm singuri sau cu ajutorul semenilor, aceasta ne depărtează încetul cu încetul de Înțelepciunea Infinită.

Se pare că reușim și succesele noastre crează în noi o stare de independență; nu mai simțim nevoia de Dumnezeu. Iar de aici pînă la moarte pașii sînt puțini. În momente de răsucire tindem să fim necredincioși, nu știm cum să credem sau să ne încredem în Singurul care ne poate veni în ajutor.

În această stare lucrurile se com-

Cu Isus... ce să fac?

«Prin atitudinea pe care o iau față de Hristos, oamenii își hotărâsc soarta».

GR. LEORDEAN

placă mult mai mult. Apare descărăjarea și se instalează întunericul. Fondul este prielnic pentru a fi influențați de duhurile înșelătoare. Se aud voci plăcute sau rebele. Agenții domnului întunericului ne vizitează de parcă ar fi fost chemați de cineva la noi. Propunerile și sugestiile par excepționale iar sufletul se pleacă încet, captivat și uimit de atita lumină. Aceasta este doar una din căile prin care se împlinește profeția lui Isus: «Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor... înșela pe mulți» (Matei 24,5).

Fie că sufletul este prăbușit... fie că el se lansează în cercetări interesante, atunci când o situație presează la acțiuni imediate ori un pericol iminent întunecă orizontul, în toate acestea și în alte situații asemănătoare se va împlini profeția Mintuitorului «Vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși» (Mat. 24,24).

Întrebările cu privire la Domnul Hristos au fost și rămân întrebări grele. Ele au suscitat în toată istoria omenirii, de la origini și până în prezent, un interes mare. Oamenii s-au comportat față de Isus în armonie cu răspunsurile pe care ei le-au obținut despre El. Când privim în urmă, fața ni se poate umple de lumină dacă vom privi la El, și-L vom vedea așa cum este. Și iarăși, dacă ne uităm înapoi, fața ni se poate umple de întuneric și sufletul de venin, dacă ascultăm mărturia duhurilor înșelătoare sau ne ațintim ochii la chipul zugrăvit de slujitorii păcatului.

În primul caz, viața ne va fi o binecuvântare. În cel de al doilea, un blestem, o tragedie. Este uimitor să constați cum în jurul Fiului lui Dumnezeu s-au stîrnit cele mai multe împotriviri, întocmai cum a prevestit bătrînul Simeon fecioarei Maria (Luca 2,34) și este îngrozitor să vezi cum atîtea mii și mii, cei mai mulți s-au prăbușit în bezna în urma acestor împotriviri. Învățători și concepții distrugătoare de suflet s-au lansat despre El. Armate puternice au luptat în numele Lui vărsînd mult sînge nevinovat. Mulți netrebnicii au făcut minuni în Numele Lui înșelînd popoarele și multe biserici sau organizații religioase, L-au îndepărtat înlocuindu-L cu idoli sau oameni. Da, creștini sau necreștini, credincioși sau aței au îndrăznit să-L prezinte deformat, au încercat să-L dezbrace de minunatele Lui atribute divine, coborîndu-L din nou pînă în glodul lumii, dar nu pentru a fi iubit și adorat, ci pentru a-L lăsa acolo. Mă doare pînă la suferință această atitudine antihristică și mă tem de implicațiile ei teribile, acum în vremurile de sfîrșit ale pămîntului.

Știu, am toată convingerea, că prin atitudinea pe care o au față de

Hristos, oamenii își hotărîse soarta. Ceea ce ei fac cu Isus va determina viața sau moartea pentru veșnicie.

De aceea întreb plin de teamă și cu o dorință de copil: Tată, ce să fac cu Isus? Dacă vrei repetați după mine: Tată, ce să fac cu Isus? Veți spune: este o întrebare veche. Nu ești tu primul care ai pus-o. Tot așa a întreat și Pilat.

Vreau să afirm că este o mare diferență între întrebarea lui Pilat și întrebarea mea. Ba chiar un mare contrast, tot așa de clar ca între noapte și zi.

— *Ce ai obținut fără efort, repede vei pierde.*

El, Pilat, a întreat: «Ce vrei să fac cu Acela pe care-L numiți Împăratul Iudeilor?» (Marcu 15, 12). Cui s-a adresat Pilat? Reiese clar din raportul biblic că acolo era elita înțelepților lumii — legiuitorii națiunii iudaice, preoții cei mai de seamă, Fariseii, Saduchei, toți aceia care ședeau lingă izvoarele adevărului. Și apoi, mai era o gloată mare compusă din toate categoriile sociale. Știi cine era animatorul acestei mulțimi? Cea mai înțeleaptă dintre ființele create: Lucifer, devenit Satana, și împreună cu el, slujitorii lui.

Pe cine a întreat deci Pilat? Este teribil, dar adevărat: Pilat l-a întreat pe Satana. Oamenii au strigat: «Răstignește-L!» Și guvernatorul a avut impresia că ei au răspuns. În realitate, domnul răului i-a răspuns. Și Pilat a ascultat.

O, cit de adevărate sînt cuvintele lui Ieremia: «Blestemat este omul care se crede în om» (Ier. 17, 5).

Cînd oamenii nu-L întreat pe Dumnezeu ajung în rătăcire.

Iată acum nouitatea și frumusețea celeilalte întrebări: «Tată, ce să fac cu Isus?». Se observă contrastul? Noi Îl întreatăm pe Dumnezeu.

Atunci cînd noi întreatăm pe Atotștiutorul nostru Tată, El ne răspunde.

Nu vreau răspunsurile înțelepților, nici a teologilor, nici a preoților sau cărturarilor de azi. Nu mă mulțumeste nici răspunsul mulțimii. Nu! La acest punct greșeala este fatală, iar Adevărul mă mintuiește. Eu vreau să fiu mintuit, de aceea Îl întreb din nou: Tată, Te rog spune-mi ce atitudine vrei să am față de Fiul Tău? Care este mărturia Ta cu privire la El?

În I Ioan 5,9 descopăr cu bucurie că «Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său».

Ascultați vă rog, ecoul primei mărturisiri Gen. 3, 15. În cuvinte simple Tatăl anunță primilor oameni, Planul Său cel tainic. Fiul Său va birui pe vrăjmaș. Vrăjmașul Îl va țintui pe cruce! Dar tocmai prin jertfa Fiului, păcătoșii aveau să fie salvați. Care este scopul primei mărturisiri? Ca noi să credem în Fiul și crezînd să avem viața în Numele Lui (I. Ioan 5, 13).

Cîtă iubire are Tatăl pentru noi!

Ce simplu este pentru noi să fim mintuiți!

Doar să credem! Să respectăm atunci dorința Tatălui: să credem în Fiul Lui.

Mărturisirea a doua: (Matei 3, 17). Cînd Domnul Hristos iese din apa botezului, aud din nou ecoul aceleiași glas de Tată: «Acesta este Fiul Meu *prea iubit*, în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea. Un copil iubește ceea ce iubește tatăl și găsește plăcerea în lucrurile tatălui lui. Din această mărturisire înțeleg că Tatăl vrea, dorește ca Fiul să fie *prea iubit* de mine. El să fie Cel dintîi în viața mea. El să fie toată plăcerea mea. Oare îmi cere Tatăl *prea mult*? Cînd îmi amintesc cit de mult m-a iubit Fiul pe mine atunci mă întreb: Eu pe cine să iubesc? Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, acela îl iubește. Nu trebuie să-mi ceară Tatăl aceasta, ci noi să-i cerem Tatălui o iubire fără măsură pentru Fiul Său. Iar apoi putem fi siguri că Acela care-L iubește pe Isus este iubit

Cărți în curs de apariție

- **Profeți și Regi** (E.G. White)
- **Hristos Lumina Lumii** (E.G. White)
- **Marea Luptă** (E.G. White)
- **Calea Către Hristos** (E.G. White)
- **Parabole** (E.G. White)
- **Astăzi cu Dumnezeu** (E.G. White — *Straja dimineții* 1991)
- **O zi de care să-ți amintești** (G. Vandemann)
- **Daniel** (D. Popa)
- **Studii Biblice trim. III 1991**

de Dumnezeu.

Mărturisirea a treia (Matei 17, 5).

Pe muntele schimbării la față se adaugă o nouă dorință cu privire la Fiul: «... de El să ascultați». Cât de binefăcătoare este această nouă mărturisire! Tatăl mă îndeamnă să am o relație apropiată cu Fiul. Fructul acestei relații să fie ascultarea. Între Tatăl și Fiul nu se pune problema concurenței sau rivalității. Tatăl nu se supără dacă eu îl ascult pe Fiul. El *vrea* să-L ascult. El poruncește să-L ascult.

Ce să fac? Nu ascult glasul mulțimii. Ea îmi va spune din nou: «Răstignește-L!» Știu că cine își găsește plăcerea în Fiul și ascultă de El împlinește voia Tatălui, de aceea prin Harul Lui voi asculta.

Mărturisirea a patra (Evrei 1, 5):

«Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine».

Am dorit să găsesc și această rostire și iată că am găsit-o. Sufletul meu avea o înclinație ascunsă de a se închina Fiului. Un dor lăuntric mă îndeamnă la aceasta. Dacă ași fi întrebat din nou mulțimea ea mi-ar fi răspuns la fel: «Răstignește-L!». Și chiar dacă n-ași fi luat piroane să-I bat în palme, totuși printr-o închinare împărțită, tot acolo ași fi ajuns. Așa însă, am un răspuns divin, un suport sigur pentru închinarea mea. Desigur, voi fi provocat prin afirmația, ca, îngerilor li s-a poruncit, nu mie! Dar eu voi răspunde: Pentru cine a venit să moară Isus? Cine este de vină pentru suferința cea mare? Cine a păcătuit? Cine L-a rănit? Cine trebuie să fie salvat? La toate aceste întrebări răspund: Nu îngerii! Nu ei sint de vină, ci eu și tu, om netrebnic, noi amindoi.

Și acum în timp ce vezi toată oștirea îngerească închinându-se la picioarele Lui, fără ca ea să fie vinovată de moartea Lui, tu și cu mine, care i-am provocat moartea și care sintem salvați prin singele Lui, ce vom face? Spune, ce vom face? Nu cumva vrei să stăm picior peste picior și să discutăm dacă merită sau nu? Nu cumva vrei să îndrăznim să spunem că de fapt El este numai cu puțin mai presus de îngerii, dar că n-are dreptul la închinare noastră? Nu cumva în incumetarea ta, vrei să-mi spui că El e doar o creatură;... vei îndrăzni oare să spui — pui de năpircă — că El este egal cu noi? Ce glas îți șoptește aceste idei nebune? De cine vrei să mă-ndemn să ascult? Ascultă glasul lui Iehova, care rostește pentru tot universul: «Toți să I se închine!»

Oricine ascultă de acest glas se închină Fiului și oricine n-ascultă se închină diavolului. Dați cinste Fiului, rostește din nou (Ps. 2, 12). Dați cinste Fiului ca să nu se minie și

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ

Pentru

APĂRAREA LIBERTĂȚII RELIGIOASE «Conștiință și Libertate».

Asociația are ca scop:

a) Să îndemne pe toți cei care au ca ideal libertatea, fără deosebire de rasă, sex, limbă, religie sau convingeri filozofice, să participe la lupta împotriva intoleranței și fanatismului sub orice formă s-ar manifesta.

b) Să pună în valoare demnitatea umană, astfel ca orice individ să poată avea o viață plină, să poată avea acces la orice domeniu de activitate și să se bucure de dezvoltarea armonioasă a întregii sale ființe, pentru a-și descoperi adevărata identitate.

c) Să lupte pentru apărarea, păstrarea și răspândirea principiului toleranței, libertății religioase și de conștiință și pentru ca fiecare persoană să se bucure fără restricție de acest drept inalienabil al ființei umane.

d) Să apere dreptul fiecărei persoane de a crede sau de a nu crede, de a adopta sau nu un crez religios, cum și dreptul de a-și schimba convingerile religioase.

e) Să apere dreptul fiecărei persoane de a-și manifesta religia în mod individual și colectiv, în public sau particular, prin exerciții cultice, învățatură și practica și îndeplinirea ritualurilor cerute de religia sa.

f) Să lupte împotriva discriminării de orice fel în viața socială pe motive religioase.

g) Să contribuie la crearea unui climat de bună înțelegere și respect reciproc între oameni de diferite credințe și convingeri religioase, să ajute la rezolvarea marilor probleme ale înțelegerii între oameni și popoare, ale libertății și demnității în lume.

Fiecare membru al bisericii noastre, un membru al ASOCIAȚIEI «CONȘTIINȚĂ ȘI LIBERTATE».

Pentru înscriere adresați-vă prin pastorul Dvs, conferinței din care faceți parte.

Fiecare membru al bisericii un activ apărător al libertății de conștiință, prin Asociația «Conștiință și Libertate».

PREȘEDINTE,
N. Dumitrescu

SECRETAR GENERAL,
D. Popa

SECRETAR,
A. Timiș

să nu pieriți pe calea voastră. E vorba de ascultare și neascultare, de viață și de moarte. Toți aceia care cinstesc pe Fiul, cinstesc și pe Tatăl. Cine nu cinsteste pe Fiul, nu cinsteste nici pe Tatăl! Întrebi cum să-L cinstesti? Adică cum să te închini? Exact așa cum I se închină îngerii, așa cum este scris: «Pentru că toți să-L cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl» (Ioan 5, 23).

Adesea rostim adevăruri mai mari decât capacitatea noastră de înțelegere a profunzimii lor. Tocmai de aceea Tatăl a lăsat în Cuvîntul Său pilde edificatoare. În cazul acestui subiect am văzut ce li se spune îngerilor, iar dacă căutam în Evanghelii vom găsi și altele de o însemnătate covârșitoare. S-ar putea gândi așa: Dacă voi mai găsi și alte persoane care au înțeles că trebuie să se închine lui Isus, atunci voi fi mai inclinat să o fac și eu.

Iată citeva: Exod 1, Mat. 2, 11: «Au intrat în casă, au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat». Reținem trei gânduri: v. 10 «N-au mai putut de bucurie»; v. 11 «s-au închinat Pruncului», nu celorlalte persoane de acolo; v. 11: «I-au adus daruri».

Cine i-a călăuzit pe acești magi veniți de departe? Cine le-a produs atîta bucurie? Cine i-a învățat să se închine Pruncului? Răspunsul se află în versetul următor: «în urmă au fost înștiințați de Dumnezeu». Deci Tatăl i-a călăuzit tot timpul și i-a inspirat să I se închine. Pe noi cum ne învață Tatăl? El nu se schimbă. Vrea să avem aceiași bucurie, de aceea ne spune: «Închinați-vă Fiului!» Ex. 2; Mat. 28, 17 «Cînd L-au văzut ei, unii I s-au închinat». Apostolii își manifestau credința în Fiul Închinîndu-I-Se. Isus acceptă închinarea lor.

Tragem următoarea concluzie: aceia care cred în Isus, I se închină. Cine nu se închină lui Isus, acela nu crede în El (Ioan 20, 28—29).

Putem reține din Mat. 28, 17 că unii s-au îndoit. Toma a fost unul dintre ei. Mîntuitorul S-a înfățișat înaintea lui Toma și l-a invitat să vadă semnele. Toma se rușinează. Un gând venit din ceruri de la Tatăl îl inspiră. El declară: «Domnul meu și Dumnezeul meu!»

Aceasta nu este numai o închinare ci și descoperirea celui mai înalt adevăr despre Isus. El este Dumnezeu. Mîntuitorul nu-l contrazice, nu-l oprește, ci acceptă această manifestare de credință confirmînd adevărul despre El.

Apoi privind peste veacuri pînă la noi, Domnul Isus observă rătăcirile tulburătoare care vor încerca pe oameni. El știe că mulți nu vor crede în El. El știe că nu-L vor recunoaște ca Dumnezeu și nu I se vor închi-

na. El vede piedicile ce vor fi puse între El și oameni; doar puțini vor trece prin aceste piedici, doar puțini Il vor cunoaște cu adevărat, doar puțini I se vor închina. Aceia — a spus Domnul Isus Hristos lui Toma — vor fi fericiți.

Oare eu voi fi fericit? Oare tu vei fi?... Răspunsul e simplu. Da, dacă credem mărturisirea pe care a făcut-o Tatăl despre Fiul Său; nu, dacă nu o credem.

Veniți să-I mulțumim lui Dumnezeu că ne-a răspuns la marea întrebare: Ce să facem cu Isus? Reținem că Tatăl vrea să credem în Fiul, dorește să-L iubim, ne spune să-L as-

cultăm, ne poruncește să ne închinăm Lui. Cei ce vor face așa nu vor regreta niciodată. Ei se înscriu în marea mulțime a celor răscumpărați care în curînd Il vor vedea pe rege venind în slavă. Ei vor fi duși în fața tronului unde se vor închina din nou Tatălui și Fiului. Cîntul lor va fi cîntarea întregului univers și toți vor proclama din veșnicie în veșnicie: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului, să fie lauda, cîntarea, slava și stăpînirea în vecii vecilor».

Veniți să ne închinăm lui Isus și-L vom vedea pe Dumnezeu!

MESAJ FINAL

A treia solie îngerească

Ai avut vreodată suspiciunea supărătoare cum că Dumnezeu s-ar putea în adevăr bucura văzînd pe păcătoși primind ceea ce ei merită?

Cînd un șofer nechibzuit te depășește ca un bolid, acoperindu-te cu un nor de praf, cu greu îți poți ascunde satisfacția, cînd cu cîțiva kilometri mai departe, vezi pe același șofer stînd și discutînd cu agentul de circulație, în timp ce omul legii îi reține carnetul de conducere.

Oare acestea să fie și simțămîntele lui Dumnezeu față de păcătoși? Nu! Categoriec nu! Dumnezeu iubeste pe păcătoși, indiferent cît de antipatici ar fi ei. El îi iubeste indiferent ce ar fi făcut ei. Și chiar dacă El nu poate să scuze păcatul lor, este dureros pentru El să vadă pe păcătoșii nepocăiți, pedepsiți.

De aceea Domnul Dumnezeu a dat lui Ioan viziunea celor trei îngeri zburînd prin mijlocul cerului, făcînd cunoscut apelul și avertizarea Sa de pe urmă, finală. Cel de al treilea înger, în mod deosebit, anunță în modul cel mai solemn, cea mai urgentă avertizare ce poate fi găsită în paginile Cuvîntului lui Dumnezeu.

În mod natural, noi dorim să înțelegem un astfel de apel impresionant, și pentru a realiza această, trebuie să identificăm cele trei lucruri impuriva cărora ne avertizează Dumnezeu: fiara, chipul ei și semnul ei.

Putem oare învăța însemnătatea acestor simboluri? Desigur că putem. Dumnezeu, care este perfecțiunea inteligenței, nu poate să transmită cel mai solemn mesaj al Său în termeni atît de neclari, incit aceia pe care El intenționează să-i aver-

tizeze să nu poată pricepe lucrul asupra căruia El îi avertizează. În aceeași carte, Apocalipsul, El ne-a dat informațiile de care aveam nevoie pentru a descifra însemnătatea simbolurilor.

În capitolul precedent și care conține acest mesaj al celui de al treilea înger, găsim vorbindu-se despre fiară, chipul ei și semnul ei, toate acestea sînt aduse în mod clar la lumină.

În Apocalips 13, 1—2 apostolul Ioan spune: «Apoi am statut pe nisipul mării și am văzut ridicîndu-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete. Pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe de urs, și gura ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpînire mare».

Este această fiară ciudată alcătuită din părți a diferitelor animale, fiara cu privire la care Dumnezeu ne previne în mod categoric să nu ne închinăm ei?

Da, pentru că vers. 8 spune: «Toți locuitorii pămîntului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat (de la întemeierea lumii — Apoc. 13,8).

Desigur că oamenii nu se vor închina unui animal real avînd șapte capete și zece coarne, un animal care să arate ca un leopard cu picioare de urs și gură de leu. În profeția biblică, animalele reprezintă guvernare, autorități, puteri politice. Vezi Daniel 7,17; Apoc. 17, 9—11.

Continuare în pag. 15

«Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea» [Luca 22, 19]

„In amintirea Mea!”

Mai înainte ca ura mai marilor norodului să se reverse asupra umilului Învățător din Galileea, determinând mulțimea să strige: «Răstignește-L», «Răstignește-L», mai înainte ca în locul numit «Golgota», sau «locul căpăținii» să se înalțe cele trei cruci (crucea răscumpărării, crucea ierării și crucea pierzării), Domnul Isus Hristos a prăznuit Paștele cu ucenicii Săi, însușind în amintirea Sa, orînduirea Sfintei Cîne.

Este semnificativ și plin de o sensibilitate sufletească faptul că, Fiul lui Dumnezeu a apelat la urmașii Săi să «facă lucrul acesta spre pomenirea» Sa sau în amintirea Sa.

Ca oameni sîntem legați de lumea amintirilor noastre. Ne năpădesc adesea amintiri din copilărie legate fie de locurile natale, fie de părinții noștri, mai ales după ce nu-i mai avem cu noi.

Totdeauna cînd trec Dunărea (cu trenul sau cu mașina) și la Cernavodă mă aflu pe pămînt dobrogean, mă îndăcearcă un sentiment deosebit. Sînt locurile unde am văzut lumina zilei, acolo într-un modest saf de lîngă Medgidia. Sînt locurile în care părinții mei au trăit și au lucrat. Îmi place soarele dogoritor al zilei de vară și albul zidurilor de piatră ce înconjoară casele acestui ținut dintre Dunăre și mare.

Amintirile ne sensibilizează și ne fac mai receptivi. Ele ne deschid sufletul și ne fac mai abordabili. Amintirile exercită o putere foarte mare asupra noastră. «În amintirea Mea»... Amintirile ne fac să trăim cu o deosebită intensitate evenimentele trecutului, ne implică în ele. De aceea, ele nu numai că reactivează evenimente trecute, ci ne fac să le retrăim cu o nuanță de nostalgie și realitate prezentă. Poate că de aceea Domnul Hristos ne-a cerut să ne luăm un anumit timp ca să ne amintim de El, de lucrarea Lui, de jertfa Lui ispășitoare. De aceea a instituit El orînduirea Sfintei Cîne. Ea are un rol deosebit în realizarea identității noastre cu Hristos.

Momentul era deosebit de monumental. În urmă erau anii de activitate publică ai Domnului Hristos. În față stăteau evenimentele Golgotei, consumarea jertfei Lui ispășitoare, biruința învierii și înălțarea Sa la Tatăl.

Apostolul Pavel, deși n-a fost prezent printre ucenicii Domnului la data instituirii acestei orînduiri, ne spune: «Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o pine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt-o, și a zis: «Luăți, mîncăți; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea». Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: «Acest pahar este

legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el". Pentru că, ori de câte ori mîncați din pîinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El» (I Cor. 11, 23—26).

Despre semnificația acestei orînduirii divine s-au spus multe lucruri. Simbolurile cuprinse în această sacră orînduire pot să fie investigate și atinse. Dar pe lîngă cele de mai sus, să nu uităm că orînduirea Sfintei Cine ne este dată ca să ne aducem aminte de cele săvîrșite atunci, cum și implicațiile ei asupra vieții noastre.

Sfînta Cină ne ajută să retrăim momentele sacre ale experienței legăturii noastre cu Dumnezeu, să ne reamintim de faptul că, prin lucrarea ispășitoare a Domnului Isus Hristos s-a deschis larg ușa primirii și iertării noastre. În El păcatele mărturisite și părăsite sînt iertate și «aruncate în marea uitării». În El avem siguranța mîntuirii. Cu El... experiențe spirituale de o deosebită valoare.

Pîinea frîntă ne ajută să ne reamintim de viața desăvîrșită a Dom-

nului Hristos care S-a frînt pentru noi, pentru ca noi să putem aspira la veșnicie. Mustul strugurilor zdrobiți în teasc ne vorbește despre viața divină, viața Fiului lui Dumnezeu, care a fost sacrificată pe crucea Răscumpărării pentru ca oricine **Crede** în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Toate aceste simboluri ne reamintesc de prețul nespus de mare cu care am fost răscumparați din viața noastră de păcat, ne reamintesc de răspunsul nostru pozitiv și de legământul nostru de ascultare, cum și de făgăduința Domnului Hristos că El va reveni ca să ne ia cu El, ca acolo unde este El, să fim și noi. El va veni să cîneze cu noi.

Să amintim aici că în biserica apostolică, se serba zilnic Sfînta Cină. Atît de legați erau de Hristos Cel Învîiat și înălțat la cer, încît zilnic în jurul unei mese sfinte, își aduceau aminte de Învățătorul divin. Cu aceste ocazii ei își reaminteau sau retrăiau zilnic tot ceea ce El a făcut pentru ei. Tînjeau după curțile cerului. Ei își aduceau aminte că Domnul Hristos le-a dat însărcinarea de a spune lumii întregi cele ce au avut loc, dar și cele ce urmau să aibă loc, spunîndu-le: «Să faceți lucrul acesta spre pomeni-

rea Mea».

Orînduirea Sfintei Cine nu este deci un ritual. Ea are menirea de a ne reaminti, de a retrăi intens cele făptuite pentru mîntuirea noastră. Trebuie să fim recunoscători Bunului Dumnezeu pentru dispoziția cerului de a ne răscumpara și pentru dorința Lui de a reveni cît mai repede pentru a împlini făgăduința veșniciei, a mîntuirii noastre, a refacerii chipului lui Dumnezeu în cei mîntuiți pînă la identificare.

Participînd la acest act sacru, să retrăim cele săvîrșite de Cer în favoarea noastră. Să ne cercetăm bine, să reînviem spiritul umilinței, pocăinței și al Camerii de Sus în viața noastră spirituală, pînă cînd iubirea divină va desăvîrși în noi chipul, idealul divin.

Să facem lucrul acesta spre amintirea Sa, amintindu-ne că Domnul Vieții ne-a făgăduit «că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al vieții, pînă în ziua cînd Îl voi bea cu voi în Împărăția Mea» (Mat. 26, 29).

D. POPA

Pagini inedite de istorie adventă • Pagini inedite de istorie adventă

Periada anilor 1947—1989 a constituit pentru Biserica lui Dumnezeu din România ani de deosebite experiențe cu Dumnezeu. În ciuda unor situații critice, mîna lui Dumnezeu a fost continuu întinsă asupra bisericii Sale. Acești 42 de ani au fost plini de evenimente unice în istoria adventă din țara noastră. Lupta dintre forțele distrugătoare ale celui rău și forțele cerului a îmbrăcat forme și intensități diferite.

Era în anul 1967. În acea perioadă fostul Departament al Cultelor începuse o nouă campanie împotriva educării religioase a copiilor și o acțiune de impunere cu forța a trimerii copiilor noștri simbăta la școală.

În acel an, cu ocazia întîlnirii trimestriale a pastorilor Conferinței Bacău, a avut loc un incident care a pus în evidență ceea ce avea să constituie o interesantă pagină inedită de istorie adventă, menită să descopere modul fără de scrupule și duplicitar în care lucrează cel rău.

La această întîlnire de la Bacău, au luat parte toți pastorii Conferinței Bacău, al cărui președinte era fr. Costache Chiorăscu, iar secretar fr. I. Bidiuc. Din partea Uniunii au fost prezenți fr. I. Tachiți, președintele Uniunii, N. Dumitrescu, contabilul șef al

Uniunii și D. Popa, redactor. Lucrările au fost conduse de fratele I. Tachiți. Din partea fostului Departament al Cultelor era prezent inspectorul din Bacău și un revizor contabil. Printre alte puncte pe agenda întîlnirii s-a aflat și problema în discuție atunci, a presiunilor exercitate de Departamentul Cultelor, pentru a determina pe toți copiii din familiile de adventiști să meargă simbăta la școală.

De reținut faptul că în țara noastră unii părinți își trimiteau copii în Sabat la școală, iar alții nu. Biserica și bătărinii noștri, n-au impus în mod categoric acest lucru. Au fost deci două curente sau atitudini față de această problemă.

În cadrul discuțiilor avute cu această ocazie, la un moment dat ia cuvîntul pastorul Popescu Ioan-Tîrgoviște, pastor într-un district din Județul Suceava. Pastorul Popescu, venit la credință prin 1945—1946, era un om voluntar, cu înclinații spre extreme și foarte fluctuant în ceea ce privește atitudinea față de problemele bisericii.

Ridicîndu-se să vorbească, pastorul Popescu Ioan, cu un ton categoric și cu nuanță de autoritate în glas, acuză conducerea Uniunii că nu ia o po-

ziție fermă de condamnare a celor ce-și trimit copiii simbăta la școală, cerînd să se ia o hotărîre categorică în această problemă, «Departamentul Cultelor», spune el mai departe «nu are dreptul să facă presiuni asupra bisericii și a părinților ca să-și trimită copiii simbăta la școală». Pe același ton, face un apel la toți cei prezenți, prezbiteri și pastori să se adopte o atitudine categorică în acest sens.

Atitudinea pastorului Popescu Ioan a fost o revelație, foarte apreciată de participanții la aceste lucrări. Un gest eroic, de bravură, sau altceva? Pentru mulți, fr. Popescu a devenit un erou.

Fr. I. Tachiți care conducea lucrările, a încercat cu tact să treacă ușor peste acest moment, să-l facă neobservat și să continue lucrările. Dar reprezentanții Departamentului Cultelor au ripostat, reproșînd conducerii bisericii că n-a luat o atitudine de condamnare a gestului pastorului Popescu, spunînd că va cere conducerii Departamentului Cultelor, retragerea recunoașterii de funcționare ca pastor al lui Popescu Ioan-Tîrgoviște.

Nu mai este nevoie să spunem că vestea despre atitudinea pastorului Popescu Ioan a făcut înconjurul țării

în numai câteva zile. Ceea ce nimeni n-a îndrăznit să facă, a făcut el. A înfruntat deschis, public, atât Departamentul Cultelor, cât și conducerea bisericii. «Acțiunile» pastorului Popescu au crescut enorm de mult. Era un lider.

Cei care îl cunoșteau mai bine însă, care priveau dincolo de atitudinea de bravură a lui Popescu, care îi cunoșteau veleitățile și unde țintea el, au rămas circumspecți. Ca să nu greșească s-au abținut de la comentarii. Ceva însă părea că face parte dintr-o anumite schemă pusă la punct pînă în amănunte, în locuri mai puțin bisericăști, sîinte.

Așa a început episodul Popescu Ioan, o filă de istorie advență inedită, care demonstrează că în biserică și lucrarea lui Dumnezeu, curăția de inimă este garanția veșniciei. «Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu» (Mat. 5, 8).

Nu peste mult timp, Departamentul Cultelor retrage lui Popescu Ioan recunoașterea de funcționare ca pastor. De reținut că Biserica nu luase nici o hotărîre în dreptul calității lui de pastor, retragerea recunoașterii de funcționare fiind o acțiune unilaterală a Departamentului Cultelor.

După retragerea recunoașterii, pastoul Popescu este tot mai prezent în București și printre pastorii din întreaga țară. Era acum în atenția bisericii și a membrilor. Era un pastor potențial pentru viitorul bisericii. Era realmente un lider ce-și aduna în jur membrii și pastori. Conducerea bisericii privea cu îngrijorare dezvoltarea evenimentelor.

La aproximativ două luni de la acest eveniment, în timp ce Popescu Ioan se considera tot mai mult exponentul unui curent dogmatic radical în biserică, avînd lîngă el o bună parte din membrii și pastori, misterul începu să se dezlege. Planurile făcute în «afara cerurilor» încep să se pună în acțiune. Dedesubturile bravurii și atitudinii lui Popescu, ce făceau parte dintr-o schemă de lucru, bine pusă la punct, intră în a doua fază.

Președintele Uniunii, fr. I. Tachici, anunță într-o zi comitetul local al Uniunii că Departamentul Cultelor, directorul Rodeanu, convoacă o delegație a Bisericii Advente formată din I. Tachici, președintele Uniunii, C. Alexe — secretar al Uniunii, D. Popa, redactor și Costache Chiorăscu, președintele conferinței Bacău — la Departament, pentru discutarea unor probleme. Fr. Tachici n-a spus despre ce anume probleme era vorba.

Directorul Rodeanu, care se ocupa de bisericile neoprotestante, era omul forte al Departamentului. Fost mecanic de locomotivă, membru ilegalist al partidului comunist, el a fost acela care a determinat arondarea conferințelor și a comunităților și care

«SPRIJINUL LUI ESTE O PÎNZĂ DE PĂIANJEN»

aplica cu strictețe și duritate planurile și directivele partidului în probleme de culte.

În ziua fixată, fr. I. Tachici, împreună cu persoanele invitate merg la Departament — la biroul de la etaj al directorului Rodeanu. Biroul nu era prea mare, așa că s-a umplut încăperea. Nu mică a fost însă mirarea, cînd comisia a găsit prezent în biroul directorului Rodeanu pe fr. Popescu Ioan-Tîrgoviște.

Desigur că fiecare încerca să lege firele cap la cap pentru a avea o lumină, o înțelegere a ceea ce se punea la cale. După depășirea momentelor de uimire și expectativă, directorul Rodeanu spune:

«Domnilor, v-am invitat aici pentru a vă informa și a discuta o problemă deosebit de importantă intervenită în ultimul timp. Pe domnul Popescu îl

cunoașteți. În zilele ce au trecut, noi, conducerea Departamentului — la cererea domnului Popescu — am purtat o serie de discuții cu dînsul. Dînsul ne-a propus un plan, pe care conducerea Departamentului l-a analizat serios și cu care noi ne-am declarat de acord. V-am chemat aici ca să discutăm punerea imediată în aplicare a acestui plan. Așa cum știți, domnul Popescu a avut o ieșire la Bacău, pentru care noi i-am retras recunoașterea de funcționare. Între timp domnul Popescu a reflectat la cele întîmplate și și-a reconsiderat poziția. Sau cum spuneți dvs., s-a pocăit. Acum, el dorește să-și răscocească greșeala și ne-a prezentat un plan pe care vă cerem să-l adoptați și să-l puneți în aplicare. Domnul Popescu dorește să rezolve problema mergerii copiilor sîmbăta la școală în

biserica Dvs. Pentru realizarea acestei probleme el propune un plan cu care noi sîntem de acord, mai ales c a dvs., conducerea, n-aţi făcut nimic în rezolvare acestei situaii.

Domnul Popescu cere:

1. Să fie imediat reactivat în cadrul bisericii.

2. Să fie numit consilier  i membru al comitetului Uniunii, pentru a avea girul  i autoritatea Bisericii Adventiste în lucrarea lui de convingere a tuturor pastorilor  i membrilor să- i trimite copiii simbăta la școală.  n calitate de consilier să aibe un statut independent, să aibe mină liberă în această problemă, să facă tot ceea ce s-a angajat a face, fără a fi st njenit de alte probleme.

3. Pentru a pregăti terenul, domnul Popescu a lucrat un material pe care să-l publicai în revista Dvs. «Curierul Adventist», dar pentru că d nsul nu este cunoscut membrilor Dvs., căci n-a scris niciodată vreun articol în revista Dvs., articolul să fie contrasemnat de Dl. D. Popa, redactorul revistei, care este cunoscut, certific nd sub semnătura sa că cele scrise de Dl. Popescu sînt conforme cu doctrina  i practica bisericii Dvs.

Conducerea Departamentului  i autorităţile «superioare» sînt de acord cu acest plan  i v-am invitat aici, în forma aceasta, ca să vă sf tuiei  i să dai acum răspunsul Dvs.»

S-a făcut o tăcere deplină. Fr. C. Alexe a încercat să ceară c teva zile pentru consultări într-o problemă cu implicaii majore în viaa bisericii — «Nu putem să ne pronunăm acum». Orice încercare a euat. Atunci fratele I. Tachici a cerut să ni se permită să ne retragem într-un alt birou pentru consultări. Directorul Rodeanu a fost de acord  i ne-a pus la dispoziie biroul juristului Departamentului, ce se afla l ngă biroul său.

Comisia a început consultările, care au durat destul de mult. O parte a comisiei a fost de părere că  ntruc t aceasta este o problemă ce implică biserica, comisia prezentă nu se poate substitui bisericii. Partea cealaltă spunea că nu există o ieire  i că trebuie să dăm un răspuns. Fr. Tachici întreabă pe fr. D. Popa dacă acceptă punctul trei al programului. Răspunsul a fost categoric, NU! Nu poi semna în alb, mai ales în cazul lui I. Popescu.

 n cele din urmă, pentru a nu angaja pe principalii exponeni ai conducerii bisericii (I. Tachici  i C. Alexe) s-a convenit ca D. Popa, pornind de la punctul trei al programului să răspundă, pentru a câstiga timp — mai ales că D. Popa fusese coleg de seminar cu Ioan Popescu  i îl cunotea mai înainte de a deveni membru al bisericii.

Comisia s-a întors în biroul directorului Rodeanu  i fr. Tachici a spus că Dl. Dumitru Popa, colegul D-lui Po-

popescu, va prezenta răspunsul comisiei.

Răspunsul a fost următorul: (se demonstrează puterea  i intervenia cerului, aa cum a făgăduit Domnul Hristos — Marcu 13,11).

«Domnule director, în primul r nd vrem să vă spunem că este nedrept să ne cerei în mod ultimativ să vă dăm acum răspuns la o serie de probleme, pe care Dvs. ne-ai spus că le-ai discutat îndelung  i amănunit cu Dl. Popescu.

Directorul Rodeanu: «Da, aa este, dar aa cere conducerea Departamentului. Eu sînt numai un exponent al conducerii».

Referitor la punctul 1: Biserica n-a ferit calitatea de pastor a domnului Popescu, ci Departamentul. Deci, la acest punct, noi nu avem nimic de făcut, ci Dvs. Din punct de vedere al bisericii, el este pastor.

Referitor la punctul 2: Părerea mea este că Departamentul n-a analizat toate aspectele problemei. Dvs. tii cum este considerat Dl. Popescu de către membrii  i chiar de unii pastori? Ca un erou. Prin atitudinea lui a c tigat simpatia multora. V-ai întrebat care va fi reacia atunci când Dl. Popescu va începe să spună exact contrariul a ce susinuse mai înainte. Reacia nu poate fi alta dec t una singură. Domnul Popescu este un trădător manipulat de Departament  i Securitate. Nu-l va asculta nimeni.

Referitor la punctul 3: Din fericire sau nefericire, eu îl cunosc bine pe Dl. Popescu. A întrat în biserica noastră t rziu,  i aa cum vedem acum, are un caracter oscilant. Nu pot semna în alb pentru d nsul  i nici alături de d nsul.

Dar, avem o propunere. Redai-i autorizaia de funcionare ca pastor, să se întoarcă în comunităţile  i districtul său  i să facă acolo ce a spus că va face pe plan național — mai t rziu se va vedea. Dacă Dl Popescu este cinstit ( i nu tim care-i reala față a D-lui Popescu, cea de la Bacău sau cea de acum), atunci el va face ceea ce consideră el că trebuie să facă».

Directorul Rodeanu a rămas puin pe g nduri, apoi a spus: «Da, cred că avei dreptate. Aa vom face! Domnule Popescu ai auzit. Vă vom reda recunoaterea de funcionare, vei merge la Suceava  i vei pune acolo în aplicare planul expus nouă. Apoi vom vedea care va fi următorul pas.»

Reacia lui Popescu Ioan a fost violentă. Cu un ton foarte agitat a spus: «Domnule director, nu aceasta ne-a fost  nelegerea. Nu ne-am înțeles astfel cu autorităţile în drept!». Furios  i congestionat a ieit din birou tr ntind ua...

Audiena se terminase. Dumnezeu intervenise, dejuc nd un plan diabolic.

Un timp nu s-a mai auzit de Popescu Ioan.  n cele din urmă aflat că este la Tirgovia, Pucioasa, un ef de garaj canic. A părăsit biserica cretină  i a trăit o viață că, mai decăzută dec t nimeni. A călcat totul în picioare  i o mustură de cuget.

 n acest timp a ieit din c rta  i adevărata lui activitate.

 n dorința sa de a avea o  nfluenă,  i-a făcut un fel de c rta sa. O conducere a fost într-o parte  i mulți au fost  nelai.

De asemenea, conferina primit cereri din partea dl. fostul său district, rebotezai. Motivul: pastorul n-a întrat cu ei în apăsătoare r mă pe mal. Desigur, unele cazuri au fost supuse răii.

—  nainte de a sări într-o este de adincă.

Popescu Ioan a trăit Dumnezeu până la ieirea c nd a început să frecventa Pucioasa  i a cerut fratelui Cojeala pastorului Salfciu Gheorghe primit ca membru al bisericii au cerut lămuriri conferina face că s-a convocat la Conferința Bucureti, unde a vizitat fr. Bidiuc, preedinea  i Bacău  i Uniunea.

 n general atmosfera de reprimire a fost deosebit de rece. Dar  i s-a decis ce l-a determinat să boala a procedat  i cum expulsa a Departamentul Culturii auzit acest lucru s-a corupt față  i a negat. A spus că adevărat. N-a făcut nimic Rodeanu  i n-a făcut biroul. Desigur că în situaia n-a putut fi reprimat, dei că în perioada respectivă mult de tot în păcat.

Acesta a fost ultimul pas «Popescu» în biserica noastră la reformiti. A fost un pas în lor, p nă c nd, din motive noi, a fost îndepărtat miti  i a plecat din față.

 mpreună cu serva Dumnezeu nem  i noi... că nu avei de nimic altceva pentru de a uita modul minime ne-a condus Dumnezeu de față.

Mesaj final

urmăre din pag. 10

Să privim la caracteristicile date în profeție și care ne spun ce anume putem aștepta de la această putere autoritară.

Ea trebuie să fie o putere religioasă, pentru că oamenii i se închină, în loc de a se închina lui Dumnezeu (vers. 8). Ea trebuie să aibă putere politică pentru că exercită autoritate peste toți locuitorii pământului (vers. 7). Este o blasfemie la adresa lui Dumnezeu și a cerului (vers. 5-6). Ea primește puterea și autoritatea ei de la Satana — balaurul (vers. 2, vezi Apoc. 12,9). Acesta este tabloul unui sistem politico-religios din ultimile zile, care va încerca să se așeze în locul lui Dumnezeu, pretinzând închinare și supunere, persecutând pe aceia care nu i se vor supune. Este de fapt esențialmente aceeași putere pe care cel de al doilea inger o numește Babilon.

Apoc. 13, 11—17 înfățișează a o doua putere, ce urmează în urma pașilor fiarei dinții. Această putere caută să convingă, să determine pe oamenii de pe pământ să facă «un chip» fiarei dinții. Ioan descrie aceasta în următoarele cuvinte: «Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i le dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omoriți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei» (Apoc. 13, 14—15).

Un chip, o imagine, este o asemănare sau o reproducere a originalului. Chipul fiarei, care este făcut de locuitorii pământului, trebuie să fie o reproducere a acestei puteri persecutoare politico-religioasă din lume — o instituție care este asemănătoare ei (fiarei) și care aduce la îndeplinire aceeași lucrare.

În mod evident, o persoană care primește semnul fiarei nu poate — în același timp — să păzească și poruncile lui Dumnezeu. Astfel că semnul trebuie să se referă la ceva ce încearcă să înlăture autoritatea lui Dumnezeu și Legea Sa în scopul de a substitui autoritatea lui Dumnezeu, cu propria ei autoritate. Daniel, cartea ce însoțește Apocalipsul, face și mai clar acest lucru. Descriind aceeași putere, Daniel spune că ea se va «încumeta să schimbe vremile și legea» (Daniel 7,25).

Să ne mai amintim de asemenea, cum primul inger chema pe locuitorii pământului să se închine Creatorului. Numai una din Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu — a patra — se concentrează asupra închinării, timpului și asupra Creatorului.

Puterile care se vor opune lui Dumnezeu în zilele din urmă vor încerca să desființeze Sabatul cel sfânt al lui Dumnezeu și să forțeze pe toți oamenii să recunoască autoritatea zilei ce înlocuiește Sabatul. Și cu toate acestea, de la Geneva și până la Apocalips, nici un rind din Sfânta Scriptură nu autorizează o schimbare a Sabatului original al zilei a șaptea al lui Dumnezeu, cu vreo altă zi. Dumnezeu a instituit Sabatul la Creațiune pentru a comemora puterea Sa ca Dumnezeu Creator și pentru a ne reaminti de ce anume ne închinăm Lui și-L adorăm. După păcătuire, Sabatul servește de asemenea a ne ajuta să ne reamintim de puterea recreatoare a lui Dumnezeu în lucrarea răscumpărării noastre. De fapt, Dumnezeu spune că Sabatul este un semn sau un sigiliu între El și poporul Său care a acceptat harul Său.

«Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că — Eu sint Domnul, care-i sfințesc» (Ezech. 20,12).

În fiecare săptămână, ziua de odihnă a lui Dumnezeu simbolizează odihna pe care o găsim în Isus Hristos atunci când Îl primim ca Mântuitor al nostru și lășăm la o parte faptele noastre ca bază pentru mântuirea noastră (Vezi. Evrei 4). Iată de ce această problemă devine atât de importantă chiar înainte de revenirea Domnului Hristos.

Ingerii din Apocalips 14 trag o clară linie de demarcație. În vremea sfârșitului bărbații și femeile trebuie să aleagă între sigiliul lui Dumnezeu sau semnul fiarei, între credințioșie față de Dumnezeu sau supunere față de puterea ce se împotrivesc lui Dumnezeu.

Dar să reținem un lucru important. Aceia care astăzi nu țin Sabatul zilei a șaptea a lui Dumnezeu, nu au semnul fiarei. Nimeni nu are astăzi semnul acesta. El poate apărea, poate lua ființă numai atunci când chipul fiarei a fost format și când această confederație a forțelor răului, impune prin lege neascultarea față de ziua de închinare a lui Dumnezeu. Când această problemă este

Sfârșit de cale

— Joi, 28 martie a.c. este condusă la locul odihnei temporare sora Ana Popa, membră a Comunității București, Cuza-Vodă, la doi ani după decesul soțului ei, Dumitru Popa. Bucuria mântuirii ce i-a încălzit inima în ultimii ani ai vieții ei, i-a dat liniște și pacea ce o aflăm numai când poșim la piciorul Crucii Celui ce ne-a răscumpărat prin Jertfa vieții Sale. În adevăr, scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.

în mod clar conturată, cind oamenii, bărbați și femei, pun în cumpănă cerințele lui Dumnezeu și pretențiile oamenilor, numai atunci poate o persoană să aleagă a primi sau nu semnul fiarei.

Cum vedeți, problema este mult mai mult decât numai problema a două zile, în care din ele să te închini. Dacă numai această problemă ar fi în discuție, lupta, controversa aceasta cu greu ar merita să fie luată în considerare. Adevărata problemă din vremea sfârșitului se va concentra asupra Evangheliei Celei Veșnice, adusă în atenție de solia primului inger.

Cu privire la credințioșia față de Dumnezeu și credințioșie în închinarea sau adorarea Lui, cind și cum a arătat El? Ne vom crede noi în Dumnezeu pentru mântuirea noastră? Vom accepta noi harul Lui și faptele Lui? Sau vom insista asupra propriilor noastre fapte, asupra propriei noastre neprihăniri? Aceasta este ceea ce înseamnă sau vizează de fapt Sabatul Zilei a Șaptea.

Prin ascultare noi ne manifestăm increderea noastră și iubirea față de Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Prin voia noastră neascultare noi demonstrăm respingerea Lui și mulțumirea noastră de sine. Domnul Isus Hristos spunea: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele» (Ioan 14,15).

Cum vedem, Domnul Isus Hristos poate minti numai pe aceia care-L primesc prin credință, încrezându-se în neprihănirea Lui pentru iertarea păcatelor noastre. Aceia care în mod voit dau dovadă de neascultare, mărturisesc sau demonstrează lipsa lor de credință în El ca Mântuitor. Ei slujesc unui alt stăpîn.

De aceea, Dumnezeu a trimis trei ingeri cu cele mai solemne solii ce au fost vestite cindva: o chemare la întoarcerea la principiile Evangheliei Celei Veșnice și la credințioșia închinării, adorării Creatorului. Un apel la evitarea prăbușirii, căderii odată cu căderea Babilonului, o avertizare împotriva faptului de a fi înșelat și determinat la ascultare față de puterea fiarei și a chipului ei, care se împotrivesc lui Dumnezeu, și-i sint vrăjmași. O avertizare împotriva faptului de a fi însemnat ca fiind credințios fiarei și necredințios față de Dumnezeu.

Dumnezeu dorește ca nimeni să nu piardă lumina vieții veșnice împreună cu El. El dorește ca nici un singur om să nu se piardă. El tinde după iubirea și ascultarea ta.

Să răspundem față de iubirea divină, cu iubirea și ascultarea noastră. Cu dorința noastră puternică de a ne număra cu bucurie, printre cei ce au răbdarea sfinților și păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Pagina celor mici

Doamne... Te rog

Au trecut deja câțiva ani de atunci. Nu știi dacă Ioana mai ține minte, dar așa a fost...

Cînd s-au întimplat lucrurile pe care vreau să vi le povestesc, Ioana nu cred că împlinise trei anișori. Vorbea foarte bine, mult mai bine decît alți copii de vîrsta ei, dar nu era totuși decît o fetiță de trei ani.

Era o dimineață ca toate celelalte. Ba nu, ceva mai deosebită — tata era acasă, pentru că era în vacanță. Da, mai există și tați care merg la școală, sau la facultate. Acum, tata era acasă și învăța ceva. Ioana era fericită și se juca prin cameră, în liniște, ca să nu-l deranjeze. Înainte de masa de dimineață mama a spus:

— Tata, te rog dă-mi bani să merg să cumpăr piine!

— Vezi că este pe bufet, în bucătărie, o hirtie de cincizeci de lei. Dar vezi ce faci, a spus el, mai în glumă, mai în serios — să știi că alți bani nu mai avem.

De fapt, nu era îngrijorat. Dumnezeu le purtase totdeauna de grijă.

Mama a luat banii și a plecat. După ce s-a întors, i-a chemat pe amîndoi la masă. Ioana, care, deși părea foarte preocupată de păpușă sau de cartea de colorat, auzise discuția de mai înainte și a spus repede:

— Vreau să fac eu rugăciunea pentru masă, mă lăsați?

Mai era vorbă? Așa că fetița a început:

— Doamne, îți mulțumim pentru hrana pe care ne-o dai. Te rugăm să o curățești și să o sfințești tu pentru noi. Dă-le Tu de mîncare la toți copiii... Și, Doamne, TE ROG... (Aici a urmat o mică pauză. Mama tocmai se pregătea să o ajute, spunînd «Amin», dar fetița a continuat):... te rog, Doamne, știi că noi am avut un ban și mama l-a dat și pe acela pe piine! Acum nu mai avem nici unul. Te rog, Doamne, dă-ne niște bani ca să avem de mîncare, Amin!

Mama și tata s-au străduit să nu zîmbească, așa cum ați făcut probabil voi, atunci cînd ați citit aceste cuvinte. Ioana nu știa încă prea bine cît costă o piine și nici că monedele sau bacnotele nu au toate aceeași valoare. Însă nu era atunci momentul pentru explicații, și nu era acesta lucrul cel mai important. S-au așezat cu toții la masă, dar nu terminaseră încă și a sunat cineva la ușă. Era bunicul.

— Bună dimineața, măi copii! Ce mai faceți voi?

Și mai înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă, bunicul a continuat:

— M-am gîndit să trec oleacă pe la voi, să văd ce mai faceți. Și mi-am zis că poate v-ar trebui niște bani. Nu știu, am simțit așa un îndemn să vin încoace...

Mama și tata nu au zis nimic. S-au uitat unul la altul, apoi la fetița care zîmbea, fericită că Isus i-a răspuns așa de repede la rugăciune...

Poate că ție, care ești mare, rugăciunea Ioanei ți s-a părut puțintel cam caraghioasă. Dar lui Isus nu I s-a părut deloc așa. Și ca dovadă, i-a răspuns imediat.

Niciunui copil nu ar trebui să-i fie teamă că este caraghios sau să-i fie rușine să se roage pentru că nu-și găsește imediat cuvintele.

«Doamne, Te rog... mi-am pierdut mașinuta, ajută-mă să o găsesc». «Doamne, Tu o cunoști pe doamna Elena, vecina noastră. Este așa de bătrînă și singură. Ajută-mă să desenez o floare frumoasă pentru ea ca să se bucure...». «Doamne, am o lecție așa de grea! Nu pot deloc să înțeleg. Te rog, ajută-mă!».

Pentru Isus, rugăciuni de felul acesta sînt cea mai plăcută muzică. Nu e nevoie de cuvinte deosebite și nu-i nimic dacă te mai încurci puțin și nu știi cum să spui ce ai vrea. Isus te iubește și are răbdare pînă îți găsești cuvintele. El abia așteaptă să-l ceri ca să-ți poată da. Uneori nu vei primi deloc lucrul acela. Dar fii sigur că Isus te ascultă și îți va da ce știe El că e mai bine pentru tine.

Așa că, nu uita: — DOAMNE, TE ROG... — poți să spui oricînd aceste cuvinte cu toată încrederea.

A. Badea

RUGA DE SEARA

De prin stele, de prin lună
Adu-mi Doamne, noapte bună.
De prin flori, de la izvor,
Adu-mi, Doamne, somn ușor.

Lasă îngerii să vină
Cu colinde de lumină
Să m-adoarmă, să mă crească
Într-o liniște cerească.

Visele să-mi fie dulci,
Doamne, ce frumos mă culci!
Pînă-n zori cînd mă trezești,
Ce frumos mă mai iubești

Înima, în palma Ta
Bate-n vise — Osana!

B. Burtescu

Kiss Ioan
1934—1991

Vestea încetării din viață a pastorului Kiss Ioan ne-a surprins în mod dureros. Îl știam plin de viață, zimbitor și amabil, plin de încredere în Cel căruia îi slujea. Fr. Kiss se naște la 25 mai 1934, în mijlocul marelui Comunități Sărmaș, din jud. Mureș. Atmosfera Comunității l-a hotărât să slujească lui Dumnezeu. În scopul acesta urmează Cursurile Seminarului Teologic și în anul 1956 este angajat ca misionar în districtul Gheorghieni. Timp de șase ani activează în această frumoasă zonă transilvăneană. În 1962 este întărit ca pastor al Bisericii Advente. În același an (23.02.1962) se căsătorește cu sora Berner Marta, întemeind un cămin în care se vor naște: Katoka-Marta (20.11.1963) și János-Lehel (6.06.1967). Bucurii, responsabilități, o școală de cizelare a caracterului.

Din Gheorghieni va merge în districtul Baia-Mare, Miercurea Nirajului și Oradea. Un drum al slujirii, un drum al luptei pentru cîștigarea biruinței, un drum al slujirii. Viața i se curmă brusc, inima, de care suferea, a încetat să mai bată. La cincizeci și șapte de ani își incheie alergarea și se supune morții în speranța nădejzii pe care a vestit-o în anii slujirii sale.

Frățietatea din Oradea și din Comunitățile din district, colegii și slujbași ai Conferinței Cluj l-au condus la locul odihnei sale temporare. Fr. A. Timiș, președintele Conferinței Cluj, a rostit cuvintele de mîngiere ale Scripturii pentru familia îndurerată și frățietate.

«Ferice de cei ce au parte de învierea celor drepți»

— Fr. Botezat Traian, pastor-pensionar, adoarme în Domnul, sfîrșindu-și astfel alergarea vieții și a slujirii sale.

IN MEMORIAM

Botezat Traian
1922—1991

Născut la 4 ianuarie 1922, în localitatea Mănăstioara, jud. Suceava, fr. Botezat Traian este atras din copilărie de iubirea lui Dumnezeu și se hotărăște să-L slujească, vestind oamenilor Evanghelia mîntuirii. Pentru realizarea acestui deziderat, urmează Cursurile Seminarului Teologic și în 1954 este angajat ca misionar în Bacău, Conf. Moldova.

Fr. Botezat se căsătorește în anul 1945 cu sora Otilia Bocancea întemeind un cămin. Tit-Liviu și Claudiu, vor da viață și consistență căminului.

În anul 1956 este mutat în cadrul Conferinței Oltenia — Banat, ca tehnician cu muzica bisericească. În această Conferință va rămîne pînă în anul 1968, cînd va reveni în cadrul lucrării din Conferința Moldova.

În anul 1962, fr. Botezat Traian este întărit ca pastor al Bisericii Advente. Dorința sufletului său s-a realizat, devenind conlucrător cu Dumnezeu în marea operă de chemare a oamenilor la pocăință. Reintors în Conferința Moldova, va deservi în

decursul anilor Comunitățile din districtele Vatra-Dornei, Roman, Piatra-Nemț și Galați II, pînă în anul 1982 cînd se pensionează.

Fr. Botezat Traian duce viața de lupte, de realizări, și infringeri ca orice ființă omenească. Tînteste spre desăvîrșire și identitate cu Hristos și își dă seama că trebuie să infrîngă multe obstacole pentru a ajunge să implinească aceste deziderate.

Este partea noastră, a muritorilor să ducem luptele credinței și ale răminerii noastre în Hristos. De aceea apostolul Pavel seamănă pe credincios cu un războinic, cu un luptător pe calea spre desăvîrșire.

Familia, frățietatea și colegii l-au condus la locul unde se va odihni pînă la sunetul trimbiței învierii din Ziua cea Mare a Domnului.

«O, de aș muri de moartea celor neprihăniți;

Și sfîrșitul meu să fie ca al lor» (Num. 23, 10).

Comitetul Uniunii

Sfîrșit de drum

— Adoarme în Domnul fr. Popa Ioan, membru al Comunității Române din New York. Cunoaște din copilărie adevărul și va lucra ani de zile ca evanghelist cu cărți. Se luptă cu problemele vieții și tinde spre desăvîrșire. Adesea este înfrînt, dar ca și alți bărbați ai lui Dumnezeu n-a pierdut încrederea în Dumnezeul mîntuirii sale. Face experiențe prețioase cu Dumnezeu și sufletul său se prinde puternic de Cel Atotputer-

nic. Încercat de o boală necruțătoare, își exprimă dorința să revină în țară. Soția și fiicele fac totul și îl aduc acasă, unde liniștit și împăcat cu Dumnezeu, cu familia și frații, se va stinge din viață, fiind înmormintat în pămîntul țării, în așteptarea Zilei Zilelor.

«Fericți morții care mor în Domnul!»

D. Popa

Vorbirea

aceasta...

«Mulți dintre ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?»
Ioan 6.60.

Simțim adesea nevoia să revedem anumite pasaje, anumite tablouri sau chiar unele adevăruri, să le privim și să le analizăm din unghiuri diferite. Dorim să descoperim valori noi, mai puțin sesizabile la prima lectură, să pătrundem cit mai profund în tainele pe care — în iubirea și condescendența Sa — Dumnezeu le deschide priceperii noastre. Aceasta cu scopul sfânt «ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună» (2 Tim. 3,17). Căci, înțelegând mai bine, ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, ajungem să pricepem mai mult din ceea ce noi avem de făcut pentru cei din jurul nostru.

Cind Domnul Isus Hristos a început activitatea Sa publică în mijlocul neamului Său — a poporului iudeu, popor ales al lui Dumnezeu — El le-a făcut declarații considerate de ei ca fiind «prea de tot».

El a declarat despre El că este Dumnezeu. Iar într-o zi, în cadrul unei discuții avute cu învățătorii neamului Său, El le-a replicat: «Mai înainte de a fi Avraam... EU SÎNT» (Ioan 8,58; 17,5). El dorea să-i facă să înțeleagă că El există din veșnicie, ca Dumnezeu. Cine era atunci dispus să vadă în «fiul tim-

plarului» (Matei 13, 55) pe Dumnezeu?

Cine era gata să primească ca fiind «har dumnezeiesc» asigurarea rostită de Învățătorul din Galilea: «Omule, păcatele îți sint iertate», declarație ce a făcut pe cărturari și Farisei să cirtească? «Este prea de tot», au spus ei și s-au hotărât să-L omoare.

Cind a vorbit ucenicilor Săi, celor mai apropiați Lui, despre «PÎNEA VIETII», despre trupul Său care se frînge pentru mulți și despre singele Său ispășitor, spunindu-le:

«Cine mănincă trupul Meu, și bea singele Meu, rămîne în Mine, și Eu rămîn în el» (Ioan 6, 55), unii dintre ei s-au scandalizat și au plecat. Pentru ei «vorbirea» era atît de șocantă încît n-au mai rămas lîngă El.

Și în lungul șir al anilor, dumnezeierea Domnului Hristos, puterea Lui iertătoare și jertfa Lui ispășitoare au făcut pe mulți să considere «prea de tot», șocant chiar, atributele divinității Sale.

Și cită nevoie avem de Dumnezeu, de puterea Lui mintuitoare și de jertfa Lui ispășitoare. Cită nevoie avem de dovada a devăratei ucenicii în viața noastră.

Să nu uităm că oricine poartă numele lui Hristos și-L primește ca

Mintuitor, trebuie să accepte ceea ce El a făcut și a rostit și să se încreadă în El pentru veșnicie (Rom. 10, 9—13).

Dacă mai marii, mai învățații, mai bogații, și mai plinii de ei nu L-au înțeles, nu L-au primit, ci L-au dat morții, au fost mulți aceia care totuși s-au regăsit la umbra Crucii Lui.

«Doamne, adu-Ți aminte de mine, cind vei veni în Împărăția Ta» (Luca 23,42) a rostit unul din tîlharii răstigniți împreună cu El.

«Sutașul cind a văzut ce se întimplase, a slăvit pe Dumnezeu și a zis: Cu adevărat omul acesta era neprihănit!» Luca 23,47.

Da, Fiul lui Dumnezeu a coborît în valea umbrelor morții și a păcatului, pentru a nimici puterea păcatului și a morții.

Dumnezeirea Lui, puterea Lui iertătoare și jertfa Sa ispășitoare sint cheazăia mintuirii noastre. Nu numai că acestea nu trebuie să ne scandalizeze, ci să căutăm să răspundem chemării sufletului insetat de iertare și asemănare cu Hristos. Căci Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, dorește să facă din fiecare dintre noi un locaș al prezenței divine.

D. POPA